

Winter in de Ierse brievenbibliotheek

Jana Schikorra bij Boekerij:

De Ierse brievenbibliotheek

Zomer in de Ierse brievenbibliotheek

Winter in de Ierse brievenbibliotheek

Jana Schikorra

*Winter in de
Ierse brievenbibliotheek*

Vertaald uit het Duits door Uta Anderson

ISBN 978-90-492-0560-7

ISBN 978-94-023-2732-8 (e-book)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Weihnachtszauber in der kleinen Bücherei der Herzen*

Omslagontwerp: Johannes Wiebel | Punchdesign

Omslagbeeld: Adobe Stock, Shutterstock

Productie Nederlands editie: Deul & Spanjaard, Groningen

Vertaling: Uta Anderson

© 2024 Jana Schikorra

© 2025 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv,
Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Voor iedereen, die...

Wacht even, nee.

Dit boek is voor iedereen.

Zonder komma erachter. Of misschien toch wel?

Laten we het zo zeggen: voor iedereen die het nodig heeft.

Een snijdende wind drong door het open raam het huis in Church Street binnen en liet de gordijnen dansen. De lavendelblauwe stof bolde op onder deze wel erg koude en winterse begroeting, die rechtstreeks van zee kwam.

Sophie Clarke zat een halve meter van het raam in haar leesstoel en keek naar het schouwspel, terwijl ze de deken om haar schouders nog iets dichtert om zich heen trok.

Het was nog zo vroeg dat de zonnestralen achter de wolken aan de decemberhemel nog niet genoeg kracht hadden om de grijze dag een beetje kleur te geven.

De winters in Howth waren koud, nat en lang en Sophie wist zeker dat veel inwoners van het kustdorp dit seizoen de onaangenaamste tijd van het jaar vonden, afgezien van Kerstmis en oudejaarsavond natuurlijk. Zelf was ze altijd dol geweest op deze maanden waarin Howth en het omringende kustgebied hun ruige, wilde kant lieten zien.

Misschien omdat ze die aspecten zelf ook in zich had.

Onwillekeurig trok ze haar mondhoeken een stukje op. Wat een ernstige, diepzinnige gedachten voor een jonge vrouw die

eergisteren dertig jaar was geworden, en vooral voor een vrouw die deze verjaardag met een malle feestmuts op haar hoofd had gevierd en ongegeneerd had staan dansen. Bij de gedachte aan de kleine, op het eerste gezicht schijnbaar willekeurig samengeraapte groep bezoekers moest ze nu echt grinniken. Een bejaarde dame, een vrouw van middelbare leeftijd, haar tante en haar tantes beste vriendin, een vriendelijke oudere heer en twee uit Duitsland afkomstige, maar nu in Ierland wonende vrouwen, van wie de één de meest geliefde boekhandel van de hele noordkust runde en de ander met een fantastische boekenbus door de omliggende dorpen reed. Deze laatste was sinds afgelopen zomer zelfs Sophies directe buurvrouw.

Sophie onderhield niet veel hechte vriendschappen, maar de paar mensen die ze dicht genoeg bij zich in de buurt liet komen, in dit geval Luca, Kate en Penny, betekenden inmiddels de wereld voor haar. Maar ook de andere leden van de groep waren haar heel dierbaar. Alleen de soms kille relatie met haar tante drukte zo nu en dan op de harmonische sfeer, maar tijdens het feest in de pub was Brianna werkelijk de hele tijd zo mak als een lammetje geweest.

Sophie greep naar haar kopje, dat op het ronde bijzettafeltje stond te dampen, en nipte eraan. Warme rozenbottelthee, in plaats van de cocktails en shotjes van afgelopen zaterdag.

En zo hoort het ook, dacht ze plagend, ik hoor nu immers bij de oudjes.

In werkelijkheid voelde ze zich geen dag ouder dan twintig, tenminste, als je de emotionele rijpheid negeerde die ze sinds die tijd zeker had bereikt, maar de energie van haar een heel decennium jongere ik had ze behouden.

Sophie had altijd al gehouden van vroeg opstaan en ze werd

direct actief bij het eerste gerinkel van de wekker, of ze was al wakker voordat het alarm afging. Ze was dol op de mildheid van een beginnende dag, de stilte, het zuivere, langzaam ontwakende licht en de nog maagdelijke hemel.

Het liefst bekeek ze dit alles met een lekker warm drankje in haar handen, voordat ze heerlijk ontspannen op weg ging naar haar werk. Ook vandaag had Sophie helemaal geen haast, ze had nog ongeveer tweeënhalf uur voordat ze in de boetiek werd verwacht.

Het schrille geluid van de deurbel doorbrak haar cocon van trage tevredenheid. Het duurde even voordat Sophie beseftte dat ze zich het geluid niet had verbeeld. Pas toen de bel voor de tweede keer klonk, stroopte ze de deken van zich af en sprong op. Ze haastte zich naar de deur en zette met een knop de intercom aan.

‘Hallo?’

‘Post voor u, mevrouw Clarke.’

Glimlachend drukte Sophie nu op de knop waarmee ze de deur opende, zodat bezoekers en pakketbezorgers het gebouw in konden. Er klonk een kort gezoem en daarna een duidelijke klik toen iemand de voordeur opendrukte. Sophie stak haar hoofd in het trappenhuis en luisterde naar de snel dichterbij komende voetstappen die onmiskenbaar bij Thomas Sullivan hoorden.

Ook zonder intercom zou ze hem hebben herkend aan het gepiep van zijn sneakers en aan de geur van zijn aftershave, die meestal minstens een halve etage voor hem uit zweefde.

Slechts enkele ogenblikken later verscheen het van kou en inspanning rood aangelopen gezicht van de bezorger aan de andere kant van de gang. Onder zijn arm droeg Thomas een pakket dat Sophie niet had besteld, dat wist ze heel zeker, en alleen al deze zekerheid was genoeg om de afzender te raden.

‘Mam,’ mompelde Sophie en ze leunde zuchtend tegen de deur-

post. Haar moeder stuurde haar dochter elk jaar voor haar verjaardag een pakje, dat óf te vroeg óf te laat aankwam, maar altijd met spoed werd verzonden. Sophie vroeg zich af of deze aanvankelijk waarschijnlijk onbedoelde slordigheid inmiddels een soort ritueel was geworden.

En hoewel ze natuurlijk blij was met de jaarlijkse verrassingen van haar moeder, zou ze het heel fijn hebben gevonden als ze haar weer eens persoonlijk feliciteerde.

‘Goedemorgen, mevrouw Clarke,’ begroette Thomas haar buiten adem. Kaarsrecht bleef hij voor Sophie staan en overhandigde haar een met meerdere lagen plakband omwikkelde doos.

‘Mevrouw Clarke?’ Sophie trok met gespeelde afkeuring om deze formele aanhef haar wenkbrauwen op. ‘Maar Thomas, dat hadden we toch allang afgeschaft? Toch bedankt.’

Op de wangen van de postbode, die naar zijn uiterlijk te oordelen niet veel ouder was dan Sophie, nam de zachtroze kleur een diepere tint aan. Het was haar niet ontgaan dat hij, elke keer wanneer hij voor de flat waar ze woonde uit zijn bestelwagen stapte, nerveus zijn lippen bevochtigde en dat zijn blik steeds opnieuw naar haar raam werd getrokken.

Ze wist dat de meeste mensen haar met haar weelderige rode haardos, haar volle lippen en haar talrijke zomersproeten waarschijnlijk aantrekkelijk vonden, maar dat vergat ze regelmatig. En gezien het feit dat ze nog altijd single was, was dat weinig verrassend.

‘Klopt. Neem me niet kwalijk, mevrouw... Uhm... Sophie.’ Thomas schraapte zijn keel in een vergeefse poging zijn stem iets minder schor te laten klinken. ‘Nog gefeliciteerd met je verjaardag! Zie je... Ik bedoel, je bent...’ Hij haalde diep adem en Sophie onderdrukte de neiging hem meelevend op zijn schouder te kloppen. Ze

kon hem maar beter geen verkeerde signalen geven. 'Je ziet er nog altijd fantastisch uit. Dertig staat je goed.' De woorden borrelden zomaar over zijn lippen. Thomas deed geen moeite de opluchting die hij voelde, nu hij dit compliment eenmaal had uitgesproken, te verbergen. Hij was zo heerlijk sympathiek, dat Sophie het oprecht jammer vond dat Thomas simpelweg absoluut niet haar type was.

'Dank je. Dat is lief van je.'

'De zuivere waarheid, mevrouw... Sophie. Dan ga ik er nu weer vandoor. Tot gauw.' Hij salueerde een beetje onbeholpen en draaide zich op zijn hakken om.

'Tot gauw,' riep ze hem na en trok zich met haar pakje terug in haar huis.

'Zal ik je na mijn werk openmaken of nu al?' vroeg ze het cadeau en schudde het voorzichtig.

'Nu al, vind je? Oké. Als jij het zegt.'

Sophie liep naar de open, aan de woonkamer grenzende keuken, sneed met een mes door de eindeloze lagen plakband en opende de doos met een gevoel van... Ja, van wat?

Was het heimwee waardoor haar maag samentrok? Heimwee naar Killarney, dat ze zeven jaar geleden had verlaten? Of was het iets onschuldigers, gewoon een vleugje nostalgie, opgewekt door de geur van kaneel die haar vanuit het pakje tegemoetkwam?

Sophie sloot een paar seconden haar ogen en snoof de geur diep op. In het kleine huis waarin ze bij haar moeder was opgegroeid, had het het hele jaar door naar kerstkoekjes geroken, vooral wanneer haar grootmoeder op bezoek was geweest. Toch had Sophie nooit genoeg gekregen van deze kruidige geur. Integendeel.

Glimlachend greep ze in de doos en haalde de propen krantenpapier eruit waarmee haar moeder haar pakjes altijd ruimschoots stoffeerde. Daaronder kwamen heel wat kleine zakjes met

uitgelezen lekkernijen en bakingrediënten tevoorschijn, die haar moeder een vermogen moesten hebben gekost.

Sophie vertrok haar gezicht. 'Ach, mam.'

Vanillestokjes, saffraandraadjes, chocoladedruppels, fruitextract... En ten slotte de bron van de heerlijke geur: ceylonkaneel.

Achter elkaar haalde ze de met gestippelde strikjes dichtgebonden zakjes tevoorschijn en legde ze in een rij naast de doos. Een duidelijker wenk om de komende vrije dagen eindelijk weer eens door te brengen met het maken van kleine taartjes en koekjes had Sophies moeder haar niet kunnen geven.

Inderdaad was de laatste tijd van deze hobby weinig terechtgekomen, veel te weinig. Ze had het er met haar moeder niet over gehad, maar in de drukte van het dagelijks leven, vooral veroorzaakt door haar regelmatige jobhopping, was haar passie voor bakken en garneren er ergens onderweg gewoon bij ingeschoten, onder het stof geraakt als een oude boekenkast.

Waarschijnlijk had Brianna er weer eens tegen haar zus over geklaagd dat Sophie het bakken, dat toch eigenlijk kenmerkend was voor de vrouwen in hun familie, 'zonder enige strijd lust' had opgegeven.

Maar Sophie kon er niets aan doen. Ze voelde zich bij de gedachte weer met bakken te beginnen regelrecht geblokkeerd.

Ze beet op haar onderlip. Ze zou nog een paar weken meewerken in de plaatselijke boetiek van haar tante en had zo aanzienlijk meer vrije tijd dan gewoonlijk. Pas in maart zou ze voor de afwisseling weer in Dublin gaan werken als serveerster en dan meer uren in de stad doorbrengen dan in Howth.

Als ze dus wilde proberen deze blokkade op te heffen, dan was nu waarschijnlijk een goed moment.

Zuchtend verzamelde Sophie de laatste in de doos

achtergebleven proppen krantenpapier om ze weg te gooien, en ontdekte daaronder tot haar verrassing nog een cadeau, dat in feestelijk, met bontgekleurde kerstballen bedrukt papier was verpakt.

Sophie was verbaasd. Nou, dít was ongebruikelijk.

Hoewel haar verjaardag en haar meest geliefde feest van het jaar dicht bij elkaar lagen (er zaten om precies te zijn zeventien dagen tussen), had haar moeder haar nog nooit een vervroegd kerstcadeau gestuurd.

En inderdaad ontdekte Sophie een klein post-itbriefje op het cadeaupapier, waarop haar moeder uitnodigend en meerdere keren onderstreept **NU OPENEN** had geschreven.

Met gefronst voorhoofd haalde ze het cadeau uit de doos en woog het op haar handen. Het was vederlicht. Licht genoeg om zich te ontpoppen als nog een bakingrediënt. Maar waarom zou dit mooi zijn ingepakt, terwijl de andere dat niet waren? In strijd met haar anders zo voorzichtige manier van doen, scheurde Sophie plotseling hevig nieuwsgierig het papier achteloos los en liet een zachte, verraste lach horen.

‘Mijn tijdcapsule. Is het echt waar?’

Ze opende de cilindervormige huls van kunststof die ze, toen ze twaalf was, had verstopt onder een losse plank in haar kinderkamer. Haar vriendinnen hadden toen andere opbergopties gekozen die zelfs bestand waren tegen de extreemste weersomstandigheden, zodat ze ze in de tuin konden begraven.

Sophie en haar moeder hadden echter geen tuin gehad en het idee de capsule gewoon in de grond te stoppen had haar ook tegengestaan.

Ze had het bestaan van het ding tot nu toe alleen totaal vergeten. Ze had haar moeder nooit over de tijdcapsule verteld, dus

moest die hem bij het uitmesten van haar kamer toevallig hebben ontdekt.

Sophie trok en draaide aan het deksel van de huls tot hij met een plof losging.

Achter elkaar schudde ze de paar voorwerpen eruit die ze toen had ingepakt: een verpakking van haar liefste kersenkauwgom, lipgloss, een haarspeld met beschadigde steentjes, een paar Ierse ponden... En een opgevouwen briefje. De herinnering die was verbonden met dit met zuurstokken en mistletoe versierde stuk papier trof Sophie met grote kracht. Want wat ze hier in haar handen hield, was niet zomaar een verzameling gedachten van een meisje op de drempel van haar tienerjaren. Nee, het was een lijst met alles wat de jongere Sophie had gewenst voor de oudere Sophie, opgeschreven een paar avonden nadat ze met haar vriendinnen de film *13 Going on 30* had gezien.

Sophie vouwde het papier open en las:

Mijn wensenlijst – wat ik bereikt wil hebben voordat ik dertig ben

- *Huis met een tuin (groot genoeg om in te kamperen)*
- *Een hond (of twee)*
- *Een eigen café/eigen bakkerij runnen*
- *Iemand vinden met wie ik onder de kerstboom kan zitten en oma's koekjes kan eten (een 'voor-altijd-iemand', die van me houdt tot ik zelf oma ben)*

Sophie peuterde met haar nagels aan de vouw van het papier dat ze zo veel jaren geleden met kloppend hart uit de bureaulade van haar grootmoeder had gepakt. Sylvia Clarke was slechts een paar jaar

nadat Sophie in haar rode pyjama onder de kerstboom had gezeten en haar wensen had opgeschreven, gestorven. Plotseling werd Sophie overvallen door schaamte. Schaamte omdat ze, hoewel er zo veel tijd was verstreken sinds haar grootmoeder Sophie vanaf een omgewoeld ziekenhuisbed een laatste glimlach had geschonken, geen van haar dromen had verwezenlijkt. Geen enkele.

Ze staarde naar de in kinderlijk handschrift opgeschreven zinnen, las ze steeds opnieuw en merkte hoe het heerlijk lome gevoel waarmee ze nog maar kort tevoren uit het raam had gekeken, verdween. Wat overbleef, was een vreemde leegte, en de voor de eerste keer sinds maanden opkomende behoefte erop los te huilen.

Sophie vouwde het papier op en borg het samen met de rest van de schatten uit het verleden weer op in de provisorische tijd-capsule. 'Nou, bedankt, mam,' zei ze in de stille keuken en leunde tegen het aanrecht.

Nou, dat had haar moeder ondanks de onnadenkendheid die ze soms in de omgang met Sophie vertoonde, beslist niet bedoeld toen ze dit pakje wegstuurde. Ze had het vast gewoon leuk gevonden Sophie met haar kinderdromen te confronteren, of misschien had ze alleen de kop gelezen. Of, gezien de toegevoegde bakingrediënten, ze had haar dochter de ogen willen openen en haar aan haar doelen willen herinneren. Toch had Sophie veel zin naar Killarney te bellen en haar ergernis te uiten over deze plotseling onder een heel ander gesternte staande dag.

Bovendien was ze het eigenlijk zelf, tegen wie haar opvlammende woede zich richtte. Zij die in haar leven ergens een verkeerde afslag had genomen en sindsdien de uitgang uit het kronkelende doolhof niet meer kon vinden.

Misschien, bedacht Sophie, was het nu simpelweg tijd om afscheid te nemen van deze oude wensen en plaats te maken voor

nieuwe. Om het papier en dat wat erop geschreven stond niet alleen symbolisch, maar ook letterlijk los te laten. Sophie glimlachte. Gelukkig kende ze een plek waar zulke kleine rituelen aan de orde van de dag waren.

Al enkele minuten later was Sophie op weg naar de Rainbow-Hearts-Library. In hoog tempo had ze de rest van haar koud geworden thee opgedronken, haar winterjas aangetrokken, een sjaal omgeslagen en haar ijsmuts opgezet, en was toen overhaast de winterochtend in gestruikeld. Zo ging het vaak wanneer een idee in haar hoofd eenmaal vorm had gekregen. Een knagend ongeduld verspreidde zich achter haar borstbeen en dwong haar direct in actie te komen. Aan de ene kant was dat prima, want zo schoof ze belangrijke dingen nooit op de lange baan. Aan de andere kant bracht het Sophie soms in een bijna uitputtende staat van rusteloosheid. Vandaag zat het er ergens tussenin, want hoe-wel Sophie nauwelijks kon wachten het in haar jaszak gestoken deel van haar verleden in een boek te begraven, genoot ze ook van de zuivere lucht die om haar neus waaide.

Howth was bij elk weertype paradijselijk mooi, maar wanneer de hemel net zo ruig was als de zee die het schiereiland omspoelde, zong Sophies hart het krachtigst. Ze legde haar hoofd in haar nek en knipperde met haar ogen tegen het woelige grijs dat zich boven de havenpromenade uitstreckte. Zou het dit jaar na lange tijd weer eens gaan sneeuwen?

Waarschijnlijk was het verlangen naar een witte kerst in deze tijd van klimaatverandering net zo onrealistisch als de andere steekwoorden op haar lijstje. Toch kreeg Sophie er nooit genoeg

van zich het rijkelijk met lichtsnoeren versierde dorp onder een laag ongerepte poedersneeuw voor te stellen.

Zuchtend maakte ze haar blik weer los van de wolken en keek de licht omhooglopende zijstraat in, waar ze moest afslaan

De boekhandel bevond zich ongeveer in het midden van Smith Road, direct verbonden met het huis dat Kate na de dood van haar tante Fiona van haar had geërfd. Al in Fiona's tijd was de Rainbow-Hearts-Library een plek geweest die vanwege zijn bijzondere concept een magische aantrekkingskracht had op zowel de inwoners van het dorp als toeristen, maar sinds de heropening, en vooral sinds Kate regelmatig evenementen als literatuurbingo, citatenraden en schrijfavonden organiseerde, stroomden meer bezoekers dan ooit de kleine boekhandel binnen. Intussen was er zelfs een bus die bij de Rainbow-Hearts-Library hoorde en lezers in de omliggende dorpen en zieke leden van boeken voorzag. Het fijnst vond iedereen echter het fantastische feit dat je allerlei soorten brieven kon verstoppen tussen de bladzijden van de boeken die de planken van de Rainbow-Hearts-Library bevolkten. Voor elk geheim, elke angst en elke hoop was er daar een plek.

En ook voor elke aftandse wens die lang voor de vervulling ervan zijn betekenis had verloren.

Ondanks deze weinig vrolijke gedachte kon Sophie een glimlach niet onderdrukken, die breder werd toen de verlichte gevel van de boekhandel in zicht kwam. Kate had zich werkelijk uitgesloofd met de decoraties, net als Fiona vroeger. De stoep voor de etalage was in zachte goud- en roodtinten gedompeld en bood een voorproefje van de bepaald niet terughoudende versieringen waarmee de boekhandel met kerst altijd werd aangekleed.

Sophie had de stralend verlichte plek bijna bereikt, toen haar een man opviel die aan de overkant van de straat heen en weer

liep. Dat was op zich natuurlijk niet ongewoon en misschien zou Sophie hem met zijn lange grijze jas en dikke zwarte wollen sjaal voor zijn gezicht helemaal niet hebben opgemerkt, als hij niet zo intens naar de Rainbow-Hearts-Library had gestaard. Met gefronst voorhoofd keek ze hoe de man een mobieltje tevoorschijn haalde en foto's maakte van de boekhandel. Zijn handelingen waren geconcentreerd en de beweging van zijn vingers op de display verraadde dat hij de zoomfunctie gebruikte om de foto's te vergroten.

Sophie fronste.

Een kerstfan die een mooie herinnering voor zijn digitale fotoalbum kiekte? Iemand van de krant die in overleg met Kate een artikel schreef over de boekhandel en een of ander speciaal evenement?

Of gewoon een gefascineerde toerist?

Nee. Iets in het gedrag van deze man vertelde Sophie dat geen van deze mogelijkheden van toepassing was. En omdat ze niet van raadsels hield, besloot ze resoluut dat ze het de vreemdeling ook gewoon kon vragen.

'Pardon. Kan ik u misschien helpen?' Met haar handen diep in haar jaszakken gestoken, stak ze de smalle straat over en naderde de nog altijd op zijn telefoonscherm sturende man. Hij hief direct zijn hoofd op en borg de telefoon weer weg. Niet als iemand die zich betrappt voelde, maar toch snel genoeg om Sophies nieuwsgierigheid verder aan te wakkeren.

'O, hallo. Wat aardig dat u dat vraagt.'

De vreemdeling sprak met een zachte stem en had een accent dat Sophie spontaan aan Canada deed denken. Hij glimlachte. Dit laatste maakte Sophie op uit de kring van lachrimpeltjes die rond de lichtgrijze ogen van de vreemdeling verschenen, want een deel

van zijn gezicht was nog altijd onder zijn sjaal verborgen.

Sophie knipperde met haar ogen. Om een of andere reden werd ze overrompeld door de aantrekkelijkheid van deze man. Misschien juist omdat het beetje dat ze van hem zag al genoeg was om haar even het spreken te ontnemen.

Nou ja, verdorie, had ze ook ooit zulke opvallende ogen gezien? Het was niet alleen hun bijna staalgrijze kleur, maar ook de manier waarop ze straalden. Een stralen dat door het contrast met het kastanjebruine, licht krullende haar van de man haast bovennatuurlijk mooi was.

Boven zijn slapen kon ze één enkele, zilvergrijze pluik tussen het krachtige bruin onderscheiden.

‘Misschien kunt u me daadwerkelijk helpen. Bent u van hier?’

‘Ja,’ bevestigde Sophie, hoewel dat strikt genomen niet waar was, maar het zou de vreemdeling toch nauwelijks interesseren waar ze was geboren en wanneer ze hier was komen wonen.

De man glimlachte opnieuw. Deze keer kon Sophie zelfs het hele bereik van de glimlach zien, want hij had zijn sjaal nu omlaaggetrokken.

Hemel, de rest van dit gezicht dat Sophie nooit eerder in Howth had gezien, was net zo om van te smullen als zijn ogen. Een rechte neus, golvende lippen en een hoekige kin met donkere baardstoppels en een kuiltje.

Sophie slikte. Ze had in de loop van haar rampzalige datingleven op de moeilijke manier geleerd zich niet door zulke oppervlakkigheden te laten verblinden. Maar hier, op dit moment, op deze beeldschone winterochtend leek er wat dit betreft een terugval op komst.

‘Dan kent u vast en zeker meneer Donnelly?’ vroeg de hartveroverende vreemdeling.

‘Iederéén hier kent meneer Donnelly.’

Dat was niet eens overdreven. De oude man en medeoprichter van de Rainbow-Hearts-Library was overal in het dorp geliefd.

‘Weet u ook waar ik hem kan vinden? Als hij nu niet thuis is, bedoel ik.’

Sophie trok haar wenkbrauwen op. Hield deze onweerstaanbare eventuele Canadees haar misschien voor de gek, of was hij echt zo onwetend?

‘Dat vraagt u aan mij, terwijl u net met uw ogen en uw camera precies de plek hebt staan ontleden die iedereen hier als eerste zou noemen?’

De vreemdeling lachte. Een klank die zo verleidelijk was, dat hij een hele reeks kitscherige metaforen bij Sophie opriep.

‘Met mijn ogen en mijn camera ontleed. Zo, zo. Mij zijn alleen de fraaie decoraties opgevallen. En de naam, “Rainbow-Hearts-Library”. Ik vroeg me af wat daarachter kan steken?’

Sophie schaamde zich bijna een beetje omdat ze zich zo gemakkelijk had laten afleiden en de decoraties nog helemaal niet had bewonderd. Lichtsnoeren, waarvan de lampjes de vorm hadden van kleine boekjes, glanzende, om mistletoeguirlandes gewonden letters en in het midden beschilderde dennenappels. Een deel daarvan sierde de gevel van de boekhandel aan de buitenkant en de rest liet zich raden met een blik door het grote etalageraam, waarachter tafels beladen met actuele en seizoensgebonden romans stonden.

Sophie wees met haar kin in de richting van de deur, waardoor al zo veel geheimen naar het binnenste van de kleine boekhandel waren gedragen.

‘Ik stel voor dat u dat zelf uitzoekt.’

Begeleid door melodieus klokjesgeklingel gingen ze de Rainbow-Hearts-Library binnen. Het was een beetje raar, bedacht Sophie, dat ze nu niet meer alleen met het wensenlijstje uit haar kindertjaren binnenkwam, maar nu ook samen met een geheimzinnige man. Want dat vond ze de knappe onbekende: geheimzinnig. En ze had weinig tot niets gedaan om dat te veranderen. Ze wist niet wat hij van meneer Donnelly wilde en zelfs niet hoe hij heette. Op de een of andere manier leek het op een plek vol geheimen, zoals de kleine boekhandel er een was, bijna brutaal om naar dergelijke dingen te vragen.

Sophie haalde diep adem. De geur van boeken en hout, die heerlijke mengeling, bracht haar gevoelens tot rust. Sinds het begin van de kersttijd was daar bovendien een vleugje kaneel bij gekomen. Dezelfde geur die Sophie uit het pakje van haar moeder tegemoet was gezweefd en die het kind in haar altijd weer aan thuis deed denken.

‘Wow,’ merkte de vreemdeling op die schuin achter Sophie was blijven staan en, zoals een blik over haar schouder haar vertelde, met een gefascineerde glans in zijn ogen rondkeek.

Sophie glimlachte fijntjes. Toekijken hoe iemand de Rainbow-Hearts-Library voor de eerste keer vanbinnen bewonderde, had iets hartverwarmends.

Sophie herinnerde zich haar eigen eerste bezoek nog heel goed. Hoe onder de indruk ze was geweest omdat de ruimte in verschillende secties was verdeeld. Een klein gedeelte waar de boeken werden verkocht en een groter stuk waar boeken werden uitgeleend. Bovendien was er toen net als nu een van pennen en papier voorziene schrijfhoek, waar bezoekers hun gevoelens in de vorm van brieven tot uitdrukking konden brengen. Brieven die ze vervolgens in een roman van hun keuze konden verstoppen.

Aanvankelijk had ze geaarzeld zo'n brief te schrijven. Het idee dat iemand haar geschrijf zou vinden als hij of zij het door haar als verstopplaats uitgekozen boek leende, sprak haar totaal niet aan. Anoniem of niet. Toen had ze na een innerlijke strijd toch besloten het te proberen en al snel gemerkt dat haar angsten ongegrond waren.

Want nadat ze aan het papier had toevertrouwd wat er in haar omging, had de gedachte aan een toekomstige lezer haar plotseling getroost. Als een belofte dat ze niet alleen was met haar gevoelens en dat ook nooit zou zijn.

'Hallooo?' Katherines begroeting, die meer klonk als een vraag, doorbrak de mist van haar herinnering. Sophie grijnsde tegen haar vriendin en eigenaar van de Rainbow-Hearts-Library, die juist om de met de hand beschilderde toonbank heenliep en op haar afkwam. Op het knappe gezicht van de uit München afkomstige vrouw lag een uitdrukking van nieuwsgierigheid die haar groene ogen liet sprankelen.

'Hoi, Kate. Fijn je te zien.' Ze omhelsden elkaar. Sophie was elke keer weer blij dat de halve Ierse haar de klein morele misstap

van zo'n twee jaar geleden volkomen had vergeven. Geen van hen beiden had de kus, die Sophie Cadan ongevraagd had gegeven, na hun discussie ooit nog ter sprake gebracht. Omdat Kate en Cadan toen nog in de fase verkeerden van elkaar leren kennen, had Sophie met alle kracht geprobeerd de fotograaf toch nog voor zich te winnen. Iets wat ze nu terugkijkend verschrikkelijk vond, omdat ze daarmee haar eigen gevoelens boven die van haar inmiddels zo goede vriendin had gesteld.

Sophie wierp nu een heimelijke blik opzij naar haar begeleider. Afgezien van de haarkleur vertoonden hij en Cadan niet de minste overeenkomst, maar de trillende nervositeit die op dit moment haar maag in de war bracht, kwam haar maar al te bekend voor.

En dat terwijl ze deze man nog maar vijf minuten kende. De tijdcapsule moest haar echt van haar stuk hebben gebracht.

'Aangenaam.' Beleefd stak hij zijn hand uit naar die van Katherine en schudde hem. 'Ik ben Hayden.'

Hayden.

Sophie friemelde aan de mouwen van haar jas.

De naam paste bij hem. Mooi, bijzonder... En net zo fluweelzacht als zijn stem.

Toen Sophie merkte dat Hayden niet langer naar Kate, maar naar haar keek, kreeg ze het bijna ondraaglijk warm onder haar ijsmuts. Wat was er in hemelsnaam met haar aan de hand?

'Sophie,' mompelde ze haar eigen naam, omdat ze vermoedde dat Hayden haar daarom zo verwachtingsvol aankeek.

Ze verwachtte half dat hij ook haar nu de hand zou schud-den, maar dat deed hij niet. Hij schonk haar alleen zo'n absurd prachtige glimlach, dat het grijs van zijn ogen in zonnige oceanen veranderde.

‘Hoi, Sophie.’

‘Hoi, Hayden.’

Sophie hoefde Kate niet aan te kijken om te weten dat er meerdere vraagtekens op haar gezicht geschreven stonden.

Maar omdat ze zich nu eenmaal van de aanblik van deze fonkelende zee-ogen moest losmaken, deed ze het toch. De perplexe blik van haar vriendin ontlokte haar prompt een hikkend lachje. Katherine leek nog te twijfelen of ze haar verwarring in Haydens bijzijn zou uiten, of dat ze liever wilde wachten tot hij weer weg was.

‘Hayden is op zoek naar Doran,’ zei Sophie haastig, voordat de sfeer nog gespannener kon worden. ‘Is hij hier?’ Ze keek de ruimte rond, zonder de karakteristieke witte haardos van de oude man onder het handjevol bezoekers tussen de boekenkasten te ontdekken.

Kate trok het uiteinde van haar lange vlecht over haar schouder en friemelde aan de punt. ‘Niet meer, nee. Hij is met Luca onderweg in de boekenbus. Ze brengen samen een lading aangevraagde boeken naar Portmarnock.’

‘O. Oké.’ Sophie wendde zich tot Hayden. ‘Ik weet niet hoeveel tijd je hebt, maar misschien wil je gewoon hier wachten tot die twee terug zijn. Als Kate het goedvindt, tenminste.’

Kate gaf een onderdrukt lachje. ‘Dat ligt eraan. Wat wil je precies van Doran, als ik zo brutaal mag zijn om dat te vragen, mysterieuze vreemdeling?’

Sophie vond deze vraag eerder veel te laat dan brutaal. Ze zou immers zelf ook verwachten dat haar vrienden informeerden naar de bedoelingen van de ander als een onbekende haar wilde spreken. Helaas leek haar verstand vandaag vervroegd in ruststand te zijn gegaan.